

ΑΠΟ ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

ΤΟΥ ΚΟΜΗΤΟΣ ΝΤΕ ΣΕΜΟΥΑ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΠΡΟΔΩΣΕ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'

Ἡ ἀγωνία ἐνὸς συζύγου

Ἰανουαρίου 15

(Φύλλα ἀπ' τὸ ἡμερολόγιον τοῦ Ἐρνέστου Σαβάζ)

Μεσάνυχτα

«...Τὸ ρολόγι τοῦ σπιτιοῦ χτύπησε μεσάνυχτα...
Ἡ Λιάνα ἄφησε τὸ πιάνο καὶ πῆγε νὰ κοιμηθῇ. Πρὶν ἀποσυρθῆ
στὴν κἀμαρὰ της ἦθε νὰ μὲ καλονυχτίσῃ. Μοῦσφιξε τὸ χερί μέσα
στὰ δικά της καὶ ἀκούμπησε ἀλαφροῦ τὸ κεφάλι της στὸν ὄμο μου.

—Καληνύχτα Ἐρνέστε!...
Ἡ φωνή της ἔστρεψε ἐλαφροῦ.
Τὰ χέρια της ἦσαν παγωμένα.
Μοῦ φάνηκε πὸς εἶχε κλάψει.
—Εἶσαι ἀρρωστή, ἀγάπη μου; τὴν ρώτησα.
Τινάχτηκε λίγο ταραγμένη καὶ μοῦ ἀπάντησε:
—Ὀχι, φίλε μου. Εἶμαι λίγο κουρασμένη. Ἦθελα νὰ
κοιμηθῶ. Καληνύχτα σου Ἐρνέστε...
—Καληνύχτα μικρούλα μου.

Τὴν φίλησα στὸ μέτωπο καὶ τὴν ἄφησα νὰ φύγῃ.
Φθάνοντας στὴν πόρτα γύρισε καὶ μὲ κντάξε μ' ἓνα
βλέμμα λυπημένο καὶ μελαγχολικό.

Εἶχα καθίσει σὲ μιὰ πολυθρόνα θλιμμένος, μὲ τὸ βλέμμα
καρφωμένο στὸ πάτωμα. Στάθηκε γιὰ μιὸ στιγμὴ
διστακτικά, σὰν νὰ ἠθελε νὰ μοῦ πῆ κάτι, μὰ μετάνοι-
ωσε φαίνεται καὶ βγήκε γρήγορα-γρήγορα ἔξω...

Τὴν ἀκούσα ν' ἀνοίγῃ τὴν πόρτα τῆς κρεβατοκάμα-
ράς της καὶ νὰ τὴν ξανακλείνῃ...

Σ' ἓνα τέταρτο ἀπόλυτη
ἡσυχία ἀπλόηθε γύρω.

Ἦξε κοιμηθῆ πειά...
Καὶ νά, εἶμαι μόνος, ὀλο-
μόναχος, ὅπως τόσες νύχτες
τώρα μόνος, βυθισμένος στὴ
λύπη καὶ τὴν ἀπελπισία μου...

Τὸ ξέρω καλά, τὸ κατα-
λαβαίνω καλά, τὸ αἰσθάνου-
μαι, ἡ Λιάνα δὲν εἶνε πειά
ἢ ἴδια, ἔχει ἀλλάξει τελευταία
πολύ...

Ὅταν μοῦ μιλάει οἴχνη
τὰ ματια της κάτω, σὰν νὰ
νερέπεται νὰ μ' ἀντιρροῦθῃ.
Τὸ χερί της τρέμει μέσα στὸ
δικό μου. Ἡ φωνή της τρε-
μουλιάζει παράξενα ὅταν μοῦ
μιλάει καὶ τὴν κντάζω κατὰ-
ματα...

Πολλές φορές τὴν εἶδα
νὰ κάθεται λυπημένη, ἀφη-
ρημένη, βυθισμένη σὲ σκέ-
ψεις...

Τι τῆς συμβαίνει;
Ξέρω πὸς δὲν ἔπαγα νὰ μ' ἀγαπᾷ. Τὰ νοιώθω καλά πὸς μ' ἀ-
γαπᾷ ὅπως πάντα. Τώρα τελευταία μάλιστα μοῦ δείχνει περισσό-
τερη ἀγάπη, φαίνεται σὰν νὰ μὲ λυπάται, σὰν νὰ μὲ συμπονᾷει κ' ἂν
αὐτὸ ἀκριβῶς μὲ κάνει νὰ τρέμω γιὰ τὴν εὐτυχία μου, καὶ γιὰ τὴν
εὐτυχία τῆ δικῆ της...

Ἄν ἤξερα τί της συμβαίνει, τί τραγωδία παίζεται στὴ καρδιά
της...

Πολλές φορές θέλει νὰ μοῦ πῆ κάτι, κοντοστέκει, μὲ κντάζει
καλὰ - καλὰ, μὰ τὸ μετανιώνει ἀμέσως, στενα-
ζει στενοχωρημένη, τρέχει νὰ κλειστῇ στὴ κἀμα-
ρὰ της...

Θεέ μου! Ποιά συμφορά μὲ περιμένει τᾶχα;
Λιάνα! Ἀγάπη μου!... Γυναικούλα μου!...
Λιάνα!... Ἄν ἤξερες πὸς ὅσο ὑποφέρω!...

Γράφω τὶς γραμμές αὐτές εἰς τὸ ἡμερολό-
γιό μου καὶ τὰ μάτια μου βουρκώνουν. Ἔλω νὰ
κλάψω, νὰ κλάψω ὡς πού νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴν καρ-
διά μου ὅλη ἡ βαρεία λύπη πού τὴν πιέζει, ὅλη
ἡ πίκρα πού μοῦ τὴν φαρμακώνει...

Παρακαλῶ τὸν Θεὸ κάθε στιγμῇ, κάθε λε-

Εἶχα καθίσει σὲ μιὰ πολυθρόνα θλιμμένος, μὲ τὸ βλέμμα καρφωμένο
στὸ πάτωμα...

πνεύσω. Τὸ κεφάλι μου καίει, τὰ μηνίγγια μου χτυποῦν δυνατὰ.
Ὁ παγωμένος ἀέρας τῆς Γενναριάτικης νύχτας ἐλπίζω νὰ μὲ
ὠφελήσῃ...

Γλυκειά μου, πολυαγαπημένη μου Λιάνα, καληνύχτα σου!...
Ὁ Θεὸς μαζί σου!.....»

Ἰανουαρίου 15

(Ἀπὸ τὸ ἡμερολόγιον τῆς Λιάνας Σαβάζ) Λίγο ὕστερ' ἀπ' τὰ μεσάνυχτα

«...Θεέ μου, λυπήσου με!...
Ἡ ἴδια ἀγωνία, ὁ ἴδιος τρόμος, μὲ βασανίζει κ' ἀπόψε.
Τί θ' ἀπογίνω;...

Ἔχασα τὸν ὕπνο μου... Ἔχασα τὴ γαλήνη τῆς ψυχῆς μου...
Κινδυνεύω νὰ χάσω κ' αὐτὴ τὴν ἐμπιστοσύνη τοῦ Ἐρνέστου...

Θὰ προτιμοῦσα νὰ πέθαινα!

Πὸς θὰ τελειώσουν ὅλα αὐτὰ; Ἄν μποροῦσα νὰ ξεριζώσω τὴν
καρδιά μου, γιὰ νὰ μὴν αἰσθάνου-
μαι πειά, θὰ τὸ ἔκανα εὐχαρί-
στος...

Φτωχέ μου Ἐρνέστε!...
Ἄν ἤξερες πὸς ὅσο ὑποφέρω... Ἄν
ἤξερες πὸς ὅσο ἔχω κλάψει γιὰ σέ-
να... Ἄν ἤξερες πὸς ὅσο βασανίζομαι...

Ἔχασα τὴν ἡσυχία μου, ἔχασα
τὴν χαρὰ μου, τὸν ὕπνο μου...

Προσπαθῶ νὰ ξεχάσω, μὰ εἶνε
ἀνώτερο τῶν δυνάμεών μου αὐ-
τό. Εἶμαι μιὰ δυστυχισμένη! Ποτέ
της καμιά γυναίκα δὲν ὑπέφερε ὅσο
ἐγὼ ὑποφέρω...

Ζούσα ἡσυχ, εὐτυχισμένη, χα-
ρούμενη. Ὁ ἀντρας μου μ' ἀγα-
ποῦσε καὶ μ' ἀγαπᾷ θερμὰ. Κ' ἂν
ἔξανα ὅλα ἄλλαξαν, ὅλα μετεβλή-
θησαν γύρω μου...

Καταλαβαίνω πὸς δὲν εἶμαι ἡ
ἴδια...

Αἰσθάνομαι τὸν ἴλιγγο καὶ τὴ
θανάσιμη ἀγωνία τοῦ ζώου, πού τὸ
σηκώνει ἔξανα ὁ ἀέτος σὰ μέ-
σοῦρανα γαντζωμένο στὰ στυ-
βερὰ του νυχια!

Εἶνε στιγμὲς πού μεθῶ ἀπὸ ἀ-
περίγραπτη εὐτυχία καὶ στιγμὲς
πού παγώνω ἀπὸ ἀνείποτη φρίκη...

Προσπαθῶ νὰ μὴ σκέπτομαι τί-
ποτε, μὰ τοῦ κάκου. Ἡ ἰδέες μὲ
κνηνοῦν μόνες τῶν, μὲ ξαλίζουν,
μὲ τρελλαίνουν.

Ξέρω καλά πὸς ὁ Ἐρνέστος
υπογράφεται κάτι. Τί ὅμως;

Τὸν ἔχω δεῖ χίλιες φορές νὰ μὲ
κντάτῃ παράξενα καὶ λυπημένα.

Θεέ μου!... Θεέ μου!... Τί νὰ ὑποψιάζεται ἄραγε;
Γιατί δὲν μοῦ λέει τίποτε τᾶχα; Περιμένει νὰ τοῦ μιλήσω πρῶ-
τα ἐγὼ ἴσως, μὰ αὐτὸ εἶνε ἀνώτερο τῶν δυνάμεών μου, δὲν θὰ τὸ
κάμω ποτέ καὶ μόνο πού τὸ σκέπτομαι τρέμω ὀλόσωμη...

Καμιά γυναίκα δὲν βροῦθηζε ὡς σήμερα σὴν θέει μου. Καὶ αὐ-
τὰ τὰ μυθιστορήματα, ἡ περιπέτειες ἡ ἄμοιρες μὲ τὴ δική μου εἶνε
πολύ σπάνιες. Αἰσθάνομαι μερικὲς στιγμὲς τὸ μυαλό μου τόσο
κουρασμένο ὥστε γοβοῦμαι μήπως παραφρονῶ. Ἀλλὰ ἔστω. Προ-
τιμῶ τὴν παραφροσύνη ἀπὸ τὴν φρικτὴ τραγω-
δία πού μὰς ἀπειλεῖ ὅλους μας.

Ἐρνέστε, ἀγαπημένε μου, ἂν ἤξερες πὸς ὅσο ὑ-
ποφέρω, ἂν ἤξερες πὸς ὅσο ἔχω κλάψει γιὰ σένα,
θὰ μὲ συγχωροῦσες...

Δὲν φταίω καθόλου γιὰ ὅτι συμβαίνει. Τὸ
μοιραῖο μὲ κνηγᾷ ἀδυσώπητο.

Σ' ἀγαπᾷ, Ἐρνέστε, ὅπως σ' ἀγαποῦσα πάν-
τα. Θὰ σ' ἀγαπῶ ὡς τὴν τελευταία μου πνοή.
Ὅ,τι κ' ἂν συμβῇ δὲν θὰ σὲ ξεχάσω. Πάντα

θά σέ θυμοῦμαι και θά κλαίω πικρά...

Σ' αγαπώ !... Μά πειθό πολύ σέ λυποῦμαι, φτωχέ μου φίλε !... Σέ λυποῦμαι, γιατί καταλαβαίνω καλὰ πὸς τὸ πάθος μου γιὰ τὸν ἄλλον εἶνε πειθό μεγάλο ἀπ' τῆ φτωχὴ μου ἀγάπη πὸν νοιώθω γιὰ σένα Δὲν μπορῶ νὰ τὸν ἀπαρηθῶ. Δὲν μπορῶ νὰ τὸν ξεχάσω. Ἄν δὲν τὸν ἐβλεπα και μιά ἡμέρα ἔστω, θά ἔλυονα ἀπὸ τῆ λύπη μου. Ὅταν εἶμαι κοντά του εἶμαι εὐτυχισμένη, τόσο εὐτυχισμένη !... Ἡ ἀγάπη του με μεθᾶ. Ὅταν με κοιτάζει σβῶνω ἀπὸ τὴν ἡδυσάθεια. Θάδινα τὸ κάθε τι σ' αὐτὸ τὸν κόσμο γιὰ νὰ μὴ σέ λυπήσω. Γι' αὐτὸν όμως θάδινα τῆ ζωῆ μου, κι' ἂν εἶχα πολλές ζωὲς μαζὺ θά τις ἔδινα ὅλες γιὰ μιά του ματιά !...

Συγχώρησε με, Ἐρνέστε. Εἶνε τρέλλα τὸ καταλαβαίνω. Εἶνε πάθος τυφλό κι' ὀλέθριο. Εἶνε ἡ καταστροφὴ, ὁ γκερμός, ἡ θυσία. Τί θεὸς νὰ κάμω; Σέ λυποῦμαι, μὰ τὸν λατρεύω. Δὲν θά λησιμονήσω ποτὲ τὴν τόση σου καλωσύνη. Μὴ με καταραστῆς, Ἐρνέστε. Εἶμαι μιά δυστυχισμένη γυναίκα πὸν πιάστηκε γερά στὰ βρόχια τῆς ἀγάπης...

Καλὸ θάταν νὰ μὴ τὸν γνωρίσω. Μὸ τώρα πειθό εἶνε ἀργά. Εἶμαι δική του, δική του ὡς τὸ θάνατο !...

Ἄκόμα θέλω νὰ πιστέψης φτωχέ μου φίλε, πὸς οἱ σχέσεις μας εἶνε ἐντελὲς ἀγνές, ὡς τὴν ἡμέρα πὸν θά φύγω ἀπὸ κοντιὰ σου θά εἶμαι δική σου, θά μπορῶς νὰ μὴ ντροπέσαι γιὰ μένα.

Ὡς τὴν ἡμέρα πὸν θά φύγω... φίλε μου, καλὸ μου Ἐρνέστε, συγχώρησε με γιὰ τὴν ἀπόφασί μου αὐτή.

Ἄν ἤξερες πόσο ἐτάλαισα, πόσο ἔκλαψα, πόσο σπαράχτηκα.

Μά δὲν εἶνε δυνατόν νὰ γίνῃ ἄλλοιως. Ἡ λύσις αὐτῆ εἶνε μοιραία, εἶνε ἐπιβεβλημένη και γιὰ σένα και γιὰ μένα και γι' αὐτὸν...

Σπρίζε τὴν καρδιά σου ἀγαπημένε μου... Λυπήσου με ὅσο και ὅπως σέ λυτῶμαι.

Ἐκαμα ὅτι μποροῦσα γιὰ νὰ τὸ ἀποφύγω, ἀγωνίστηκα σκληρά. Μά εἶνε ἀδύνατον νὰ κάμω διαφορετικά. Τὸν ἀγαπῶ μ' ὅλη μου τὴν καρδιά, μ' ὅλη μου τὴν ψυχὴ, μ' ὅλο μου τὸ πνεῦμα...

Ἄν τὸν ἔχανα θά ἐπέθαινα ἀμέσως. Δὲν μπορῶ νὰ ζῆσω χωρὶς αὐτόν. Ἐξ μῆνες τώρα ἀγωνίζομαι και ὕποφέρω. Ἐξ μῆνες ἀνδιόσταμα. Ἀγρύπνητα, ἔκλαψα, βασανιστήκα ! Ὡς πὸν ἐβεβαιώθηκα πειθό πὸς αὐτῆ εἶνε ἡ μοίρα μου, πὸς ἦσαν τέτοιο τὸ πεπρωμένο μου...

Ὅταν θά διβίσης τις γριμιές αὐτῆς θά πιστέψης και θά καταλάβῃς πὸς τὰ λόγια μου βγαίνουν μέσα ἀπ' τὴν καρδιά μου. Δὲν εἶμαι μιά γυναίκα πὸν ἀπατᾶ τὸν ἄνδρα τῆς γιὰ ἓνα ἀνόητο καρτερίτσι.

Εἶμαι μιά δυστυχισμένη, μιά πὸν ἀγάπησε πολύ, αὐτὸ εἶνε ὅλο, αὐτῆ εἶνε ἡ σκληρὴ ἀλήθεια.

Σκέφτηκα πόσο θά σέ κάμω νὰ ὑποφέρῃς, σκέφτηκα τὴν καταραμένη τῆς ἀδικίας κοινωνίας, τὰ σκέφτηκα ὅλα-ὅλα, ζήτησα νὰ ἀποφύγω τὸ πεπρωμένο μου, μὰ στάθηκε ἀδύνατο.

Μοῦζθε στὸ νοῦ ν' αὐτοκτενῶ κι' ἔτσι νὰ τελειώσουν ὅλα, μὰ δὲν ἔχω, ἀλλοίμονο τὴν δύναμι...

Ἄν ἤξερες πὸς πειθό εἰλικρίνεια σου μιλῶ, ἀγάπη μου... Αὐτῆ τῆ στιγμῆ ἀκόμα δὲν μπορῶ νὰ συζητήσω τὸ δάκρμά μου. Ἡ φρικτὴ ὄρα τοῦ χωρισμοῦ πλησιάζει κι' ἐσὺ δὲν ἔξεραι τίποτα, δὲν ὑποψιάζεσαι τίποτα...>

Νοιώθω τόσο κουρασμένο τὸν ἑαυτὸ μου !...

Τὰ μάτια μου βουρκώνουν...

Δὲν μπορῶ νὰ προχωρήσω πειθό... Θά κλειδώσω τις σημειώσεις μου αὐτῆς στὸ συρτάρι και θά προσπαθῶ νὰ διαβάσω κάτι...

Τίποτα πειθό δὲν με παρηγορεῖ.

Ἐχασα τὸν ὕπνο μου, τὴν ἡσυχία μου, τὴν γαλήνη τοῦ πνεύματός μου !...

Ἄχ ! Ζίε, ἀγαπημένε μου, ἂν ἤξερες πόσο ὑποφέρω !...

Ζίε σ' αγαπῶ !...

Ἐρνέστε, συγχώρησε με...

(Ἀπὸ τὸ ἡμερολόγιο τοῦ Ἐρνέστου Σαβᾶ) 2 μετὰ τὰ μεσάνυχτα.

Ὁ Θεὸς νὸ με λυπηθῆ !...

Φοβούμαι πὸς θά τρολλῶ ἑθῶ !...

Εἶχα τελειώσι τις σημειώσεις μου στὸ ἡμερολόγιο μου και ζατέβαινα στον κηπο ἔχοντας ἀνάγκη ἀπὸ τὸν ἀέρα τῆς νύχτας, ὅταν μου συνέβῃ κάτι πὸν μ' ἀναστάτωσε κυριολεκτικῶς.

Εἶχα διπλωθῆ καλὰ με τὸ ἐπαναφέρει μου γιὰ νὰ προφυλαχῶ ἀπ' τὸ κρύο και περνοῦσα ἀπ' τὸ διάδρομο στὶς ἄκρες τῶν ποδιῶν, γιὰ νὰ μὴ ξυπνήσω τὴν ἀγαπημένη μου Λιάνα.

Ὅλο τὸ σπίτι ἦταν βοηθισμένο στὸν ὕπνο.

Ἐξίφνα ἀντίκρυστα φῶς σὲ μιά χαρμαμάδα τῆς πόρτας τῆς κρεββατοκάμαρας τῆς Λιάνας. (Ἀκολουθεῖ)

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΜΟΛΙΕΡΟΥ

Πὸς ὁ Μολιέρους ἀντικατεστάθη... ἀπὸ ἓνα γαῖδαρο ! Μιά ἔξυπνη ἐκδικητὴς τοῦ Μολιέρους. Ὁ καθηγητῆς τῶν λατινικῶν πὸν ἀντι νὰ πειθό τὸν Μολιέρους νὰλλάξῃ ἐπάγγελμα... ἔγινε κι' ὁ ἴδιος ἠθοποιός !... κλπ. κλπ.

Στὸ θέατρο τοῦ Μολιέρους παίζονταν κάποτε τὸ δράμα «Δὸν Κιχῶτος». Ὁ διάσημος κωμικός ὑπεδύετο τὸν ρόλο τοῦ Σάντσου, στὸν ὁποῖον ἦταν ἀφθαστος. Τὸ κακὸ όμως εἶνε ὅτι σύμφωνα με τις ὁδηγίες τοῦ συγγραφέως τοῦ ἔργου ὁ Σάντσος ἔπρεπε νὰ ἐμφανισθῆ στὴ σκηνὴ καβαλλὰ πάνω σ' ἓνα γαῖδουράκι. Ὁ Μολιέρους λοιπὸν, γιὰ νὰ εἶνε ἔτοιμος καβαλλῆκευσε τὸ γαῖδουράκι του και περιμένε στὰ παρασκήνια τοῦ Θεάτρου. Τὸ γαῖδουρί όμως τόσο πολὺ ἐνθουσιασθήκε φαίνεται ἀπὸ τὰ ρῶτα τῆς σκηνῆς, ὅστε... ἄρχισε νὰ δείχνῃ σημεῖα ἀνυπομονησίας. Ἐννοοῦσε νὰ βγῆ καλὰ και σῶνε, στὴ σκηνή, πολὺ πρὶν ἀπ' τὴν ὄρα του, κι' ὁ φτωχὸς Μολιέρους τὸ συζητοῦσε με κόπο.

Τέλος, ἐφθασε ἡ στιγμὴ πὸν ὁ «Σάντσος» θά ἔκαμε τὴν ἐμφάνισή του.

— Σάντσο Πάντσα, ἔλα ἐδῶ ! φώναξε ὁ ἠθοποιός πὸν ὑπεδύετο τὸν Δὸν Κιχῶτο.

Συγκίνησε στὸ ἀκροατήριον. Οἱ θεαταὶ ἔτοιμασθήκαν νὰ χειροκροτήσουν τὴν ἐμφάνισή τοῦ διασημοῦ κωμικοῦ. Ἐξαφνα όμως—ὡ τῆς καταπλήξεως—ἀντι τοῦ Σάντσου (Μολιέρους) εἰσώπησε στὴ σκηνὴ ἓνα... γαῖδουρί, πὸν ἄρχισε νὰ ὀγκανίζει θριαμβευτικά !

Τὸ κοινὸν ἔμεινε ἐμβρόντητο. Τί εἶχε λοιπὸν συμβεῖ ! Ἀπλοῦστατα ! Μόλις ὁ Μολιέρους εἶδε πὸς εἶχαν ἔρθει ἡ στιγμὴ πὸν ἔπρεπε νὰ βγῆ στὴ σκηνή ἄφαισε ἐλεύθερο τὸ γαῖδουρί του, τὸ ὁποῖον συζηροτοῖσε ὡς ἐκείνη τῆ στιγμῆ με μεγάλη δυσκολία. Με τὸσην δὲ ὀρμὴ τινάχθηκε αὐτὸ γιὰ νὰ μὴ πῆ στὴ σκηνή, ὅστε ὁ φτωχὸς κωμικός ἔχασε τὴν ἰσορροπία του και γιὰ νὰ μὴν πέσῃ κρατήθηκε ἀπ' τις κουνίτες ὅπου κ' ἔμεινε κραμαμένος ! Κι' ἔτσι αὐτὸ τὸ βράδυ τὸν ἀνεπλήρωσε στὸ ρόλο τοῦ Σάντσου ὁ γαῖδαρός του !

Ἐννοεῖται πὸς ὅταν τὸ ἀκροατήριον συνῆλθεν ἀπ' τὴν πρώτη του ἐκκλήση, ἔκασε στὰ γέλια. Καί, καθὼς ἀναφέρουν οἱ χρονογράφοι τῆ, ἐποχῆς, ἔαπευσε νὰ χειροκροτήσῃ μ' ὄλην του τὴν καρδιά τὸν... ὑπερβολικὰ εὐσυνειδητο αὐτόν... ἠθοποιὸ με τὰ τεσσера πόδια, ὁ ὁποῖος γιὰ νὰ τοὺς εὐχαριστήσῃ, ἄρχισε νὰ ὀγκανίζει θορυβωδέστατα, κουνώντας χαροῦμενα τὴν οὐρά του !

Ὁ «Τ α ρ τ ο ὕ φ φ ο ς», τὸ ἀριστοῦργημα αὐτὸ τοῦ Μολιέρους ὅπου σατιρίζεται ζωστικῶτατα ἡ ἀνθρώπινη ὑποκρισία πρωτοπαίχθηκε στὸ Παρίσι τὴν 5 Αὐγούστου 1667. Τὸ ἔργο εἶχε τεραστία ἐπιτυχία και ὁ συγγραφέας του ἀπεθεώθη. Τὴν ἐπομένη ἐπρόκειτο νὰ ἐπαναληφθῆ. Λίγη ὄρα όμως πρὶν νὰ ἀνοίξῃ ἡ αὐλαία, τὸ κοινὸν τοῦ θεάτρου εἶχε γερσίσει ἀσφυκτικὰ τὴν αἴθουσα και χειροκροτοῦσε μ' ἀνυπομονησία γιὰ νὰ γίχῃ ἡ παράσταση, ἔφθασε στὸ θέατρο μιά «διαταγὴ» τοῦ κ. ντε Λαμουαγιὸν Προέδρου τοῦ Δικαστηρίου τῶν Παρισίων διὰ τῆς ὁποίας... ἀπηγορεύετο νὰ παυχθῆ τὸ ἔργον, ὡς «θίγον ὀρισμένα ὑψηλὰ πρόσωπα».

Ὁ Μολιέρους δὲν ἤξερε τι νὰ κάνη. Τὸ κοινὸν, μὴ γνωρίζοντας τί συνέβαινε, ἀπειλοῦσε νὰ τὰ σπᾶσῃ ὅλα μες στὴν αἴθουσα. Καί τότε ὁ δαιμόνιος σατιρικός συγγραφέας, γιὰ νὰ ἐξευμενίσῃ ἀπ' ἓνος τοῦς θεατῶς και ἀπ' ἑτέρου, γιὰ νὰ ἐκδικηθῆ τὸν αὐλοκόλακα κ. ντε Λαμουαγιὸν ἔκαμε τὸ ἔξης: Βγῆκε μόνος του στὸ προσκήνιο, κι' ἀφοῦ ἐπέβλε σιωτῆ στοὺς ἀνυπομονούντας θεατῶς ἔκαμε τὴν ἔξης ἀμύτη δήλωσι :

— Κύριοι ! Σήμερα ἐπρόκειτο νὰ παίξωμε τὸν «Ταρτοῦφφο»... Τὴν τελευταία όμως στιγμῆ, δυστυχῶς, ὁ πρόεδρος τοῦ Δικαστηρίου κ. ντε Λαμουαγιὸν μᾶς ἀπηγορεύσε νά... τὸν παρουσταίσωμε ἀπὸ σκηνῆς !

Τὸ ἀκροατήριον, πὸν ἔνοιωσε τὴν διαφορομένη σημασία τῶν λόγων τοῦ Μολιέρους, ἔκασε στὰ γέλια και ἠρεσθήσε στὸ νὰ ξεσπᾶσῃ σὲ ἀπῶδομιμασίες κατὰ τοῦ κ. ντε Λαμουαγιὸν.

✱

Ἐκεῖ πὸν λένε «σ' αγαπῶ !» εἶν' ἡ μεριά ἀγία, ἐρημοκκλησι τῆς καρδιάς πὸν ἀκούσθη λειτουργία.

A. Παράξως

Εὐδαίμων ὅστις κοιμηθεῖ, κοιμάτα αἰωνίως, και ζεῖ με μόνον ὄνειρα...

A. Βλάχος

Πολλὲς φορὲς εἶδα νὰ κάθεται λυπημένη, ἀρηρημένη, βυθισμένη σὲ σκέψεις...